

Вяра

**17.07 по еретическия, †04 юли по православния календар - Св. Андрей, архиепископ Критски. Св. свещеномъченик Теодор, епископ Киринейски
Св. праведна Марта**

**В памет на светия наш отец Андрей,
архиепископ Критски**

(† 740 г.)

Свети Андрей се родил в град Дамаск и бил ням по рождение до седемгодишна възраст. Когато заедно с родителите си се причастил в църквата с божествените Тайни на Тялото и Кръвта Христови, при причастяването езикът му се развързал и той проговорил. Христос, истинният Син Божий, изрекъл похвала на Себе Си чрез устата на това нямо дете, показал колко велика е силата, скрита в Пречистите Тайни. След като получил чрез светото Причастие дара на словото, блаженият Андрей бил даден да се учи на божествените книги, а в четиринадесетата година от живота си бил отведен в светия град Иерусалим за служене

на Бога. Светейшият Иерусалимски патриарх го приел и го причислил към клира и след време го назначил, като разумен човек, за нотариус. Свети Андрей водел много добродетелен живот, подвизавайки се в целомъдрие, въздържание и кротост, така че му се удивлявал и самият патриарх; той бил угоден на Бога и обичан от всички.

След много години при царуването на император Константин Погонат в Константинопол бил свикан Шестият Вселенски събор на светите отци против злочестивата ерес на монотелитите - за която може по-подробно да се прочете в житието на преподобни Максим Изповедник. На този събор от тогавашния светейши Иерусалимски патриарх Теодор бил изпратен и блаженият Андрей, който тогава бил в архидяконски сан; самият патриарх не могъл да отиде на събора в Константинопол, тъй като Иерусалим по това време бил под мюсюлманско владичество. Тогава блаженият Андрей, по благодатта на Светия Дух, с която бил изпълнен, станал известен на светите отци и на самия император. Те забелязали в него не само книжна премъдрост и дълбоко познаване на догматите на православната Църква, но и свят, богоугоден живот. Той се проявявал против еретиците като доблестен Христов воин и воювайки усърдно за благочестието, много помагал на събора на светите отци.

След завършването на събора свети Андрей се върнал в Иерусалим и пребивавал в обичайните си богоугодни занимания, грижейки се, по поръчение на патриарха, за сираците, хранейки странниците, служейки на болните. Във всичко това той бил толкова усърден и старателен, като че служел на Самия Христос. По-късно, при управлението на император Юстиниан II Андрей бил назначен за архиепископ в Крит. Тук той бил светилник за света, осияващ Христовата Църква с боговдъхновеното си учение и добродетелния си живот. Като непобедим подвижник, от когото се боят и бесовете (защото той ги изгонвал), Андрей бил страшилище за еретиците. Не само невидимите, но и видимите врагове бивали прогонвани по неговите молитви.

Веднъж остров Крит бил нападат от пристигнали на кораби сарацини. Те обсадили града, наречен Друмеос, където се затворили християните със своя пастир свети Андрей. Но

сарацините воювали безуспешно и със срам отстъпили, прогонени не с оръжие, а от по-силните от всяко оръжие молитви на светителя, които изливал със сълзи към Бога, и с тях, като със стрели, уязвявал враговете. Неговите молитви имали голяма сила: с тях той по време на бездъждие и суша измолил от Бога дъжд, който оросил критската земя и ѝ дарил плодородие.

Христовият светител Андрей написал много боговдъхновени писания и Великия канон, който се пее в четвъртък на петата седмица на Великия пост, както и други канони. Той украсил Църквата с песнопения и почел с много похвали Пречистата Дева Богородица. Веднъж отишъл в Константинопол по някаква църковна работа и тук се оказал полезен за мнозина. Всеки се услаждал от присъствието му и от медоточивите му слова, и се усъвършенствал духом. Затова и се стичали при него всички, търсещи спасение на душите си. Имайки намерение да се върне обратно в Крит, светецът предумнал смъртта си и казал на своите любезни приятели в Христа, че повече няма да види острова. Като се простил с тях с последно целуване, той се качил на кораб и тръгнал на път. Когато стигнал до остров Митилена, заболял, и на едно място, наречено Иерис, предал душата си в Божиите ръце.

Блаженият Андрей с чест пасял повереното му стадо от словесни овци и бил причислен към лика на светите иерарси, предстоящи пред престола на Отца, Сина и Светия Дух, Единия Бог в Троица, на Когото се отдава слава во веки. Амин.

Тропарь святителя Андрея, архиепископа Критского

глас 4

Христову Церковь цевницею языка твоего,/ песнословя
умильно, возвеселил еси,/ богословием же Препетия Троицы/
славу всем сказал еси ясно,/ тем тя, яко тайноглагольника,

поем,/ Андрее, пастырю Критский,/ и величаем память твою,/ Христа славяще дивнаго во святых Своих.

Ин тропарь святителя Андрея, архиепископа Критского

глас 4

Правило веры и образ кротости,/ воздержания учителя/ яви
тя стаду твоему,/ Яже вещей истина. / Сего ради стяжал еси
смирением высокая,/ нищетою богатая,/ отче Андрее,/ моли
Христа Бога/ спастися душам нашим.

Кондак, глас 2:

Вострубив ясно божественная сладкопения, явился еси
светильник мира светлейший, светом сияя троицы, Андрее
преподобне. Темже вси вопием ти: не престай моляся о всех
нас.

*(Възгласил ясно божествените сладкопения, си се явил
лъчезарен светилник за света, сияещ със светлината на
Троицата, преподобни Андрее. Затова ти зовем: не
преставай да се молиш за всички нас.)*

Молитва святителю Андрею, архиепископу Критскому

О, пречестная и священная главо и благодати Святаго Духа
исполненная, Спасово со Отцем обиталище, великий архиерее,
теплый наш заступниче, святителю Андрее! Предстоя у
престола всех Царя и наслаждаяся света Единосущныя Троицы
и херувимски со Ангелы возглашая песнь трисвятую, великое
же и неизследованное дерзновение имея ко Всемилоstitивому
Владыце, моли спастися паствы Христовы людем,
благостояние святых церквей утверди, архиереи благолепием
святительства украси, монашествующия к подвигом доброго
течения укрепи, град сей и вся грады и страны добре сохрани,

и веру святую непорочну соблюсти умоли, мир весь
предстательством твоим умири, от глада и пагубы избави ны, и
от нападения иноплемennных сохрани, старые утеши, юныя
настави, безумныя умудри, вдовицы помилуй, сироты заступи,
младенцы возрасти, плененныя возврати, немощствующия
исцели, и везде тепле призывающия тя и с верою
притекающия к тебе от всяких напастей и бед ходатайством
твоим свободи. Моли о нас (имена) всещедрaго и
человеколюбивaго Христа Бога нашего, да и в день страшнаго
пришествия Его от шуияго стояния избавит нас и радости
святых причастники сотворит со всеми святыми во веки веков.
Аминь.

Молитва иная святителю Андрею, архиепископу Критскому

Великий архиерее, теплый наш заступниче, святителю
Андрее! Услыши смиренную молитву раба твоего (имя).
Приклони милосердие Божие ко мне и помози ми в скорби
моей (содержание прошения). Да избавит Всемиловитый
Господь нас от бед и напастей и радости святых причастники
сотворит со всеми святыми во веки веков. Аминь.

Житие на светата праведна Марта († 551 г.)

Света
Марта
Антиохийска.
Фрагмент от
стара
минейна
икона за
месец юли.
Русия.

Света Марта се родила в град Антиохия. Родителите ѝ били благочестиви християни. Те я убеждавали да встъпи в брак, но тя, желаейки да води девствен живот, не се съгласявала; едно божествено видение в църквата на светия Предтеча я накарало да се покори на родителите си и да се омъжи. По божествено дарование, за което била предвъзвестена (както това се описва подробно в житието на Симеон Дивногорец), с явяването на свети Иоан Предтеча, Марта заченала син - свети Симеон.

След като преживяла не много години с мъжа си, тя овдовяла и с най-голямо внимание и усърдие възпитавала детето, строго следейки за възпитанието му по заповед на светия Предтеча. Марта винаги се молела на Бога за своя син Той да го приеме да Му служи, както някога Самуил от пророчица Анна.

Веднъж, когато Марта размисляла за детето какво ще го постигне, когато порасне, имала насън следното видение. Сторило се, че има криле и се издига нависоко, държейки в ръцете си детето и възнасяйки го в дар на Господа с думите:

- Такова твое възлизане, дете, желях да видя! Нека моят Създател ме отпусне с мир, защото аз, удостоила се да Му посветя плода на утробата си, намерих благодат у Него!

Това видение, както и предишните откровения, които имала, блажената Марта пазела в сърцето си и благодаряла на Бога. Тя постоянно пребивавала в Божия храм, никога не пропускала църковното правило - поради което живеела близо до църквата; идвала в църква да слуша пеенето преди всички и си отивала последна. Марта имала благочестивия обичай да идва на празнична служба, в който и от светите храмове да се извършвала тя; с голямо внимание и сърдечно съкрушение стояла на всенощните молитви, проливайки сълзи, и често се причастявала с божествените Тайни на Тялото и Кръвта Христови. Колко достойно се причастявала, се виждало от това, че след приемането на божественото причастие някаква чудна светлина осиявала лицето ѝ, както някога лицето на Моисей. Всяка нощ в своя дом, преди настъпването на полунощния час, Марта заставала на молитва, която извършвала с душевна топлина, обливайки със сълзи лицето си; целият ѝ ум бил потопен в Бога, Когото обичала с цялата сила на душата си; тя била неизказано милосърдна към бедните, хранела гладните и обличала голите. Често посещавайки болниците, служела на болните със собствените

си ръце, а за умиращите давала от трудовете си необходимите за погребение дрехи; давала от ръкоделието си и бели одежди на кръщаваните. Тя била толкова кротка, смирена и незлобива, че никой никога не я виждал да се гневи, или да спори с някого, или да се наскърбява. При това пазела устата си от многословие, говорейки само за необходимото. Много обичала мълчанието, тъй като то учи на богомислие; от устата никой не чул нито една празна, лъжлива, или небогоугодна дума; но от доброто съкровище на сърцето си изнасяла добро с устата си. Света Марта била и помирителка на гневящите се, увещателка на недобре живеещите и образец на целомъдрен, благоговееен и богоугоден живот за всички - не само за жените, но и за мъжете. Тя била изпълнена и с много други добродетели, за които е невъзможно да разкажем подробно. Достатъчно свидетелство за праведния живот служи великата святост на родения от нея преподобни Симеон, защото именно на такава жена подобавало да има такъв син.

Когато преподобният Симеон вече се подвизавал на Дивногорския стълб, Марта, след полунощна молитва, в лек сън имала следното видение. Заедно със свети апостол Тимотей се явил свети Йоан Кръстител, към когото, след Бога и Пречистата Богородица, Марта имала особено усърдие и всеки ден му се молела с вяра, ѝ казал:

- Аз по всяко време ходатайствам за тебе пред Бога и никога няма да те оставя.

Тогава Марта, изпълнена с ужас и радост, се събудила от това видение, със страх прославила Бога и разказала за това на своя син, преподобния Симеон, когото понякога идвала да навести. Идвайки и виждайки при стълба на преподобния множество обхванати от различни недъзи, събрали се тук с надежда за изцеление, и многото чудеса, ставащи по молитвите на преподобния, Марта не се превъзнасяла в ума

си, но гледала на това с особен страх, за да не разпростре мрежите си пред нейния син врагът на човешкото спасение; затова тя със сълзи се молела на Бога да избави сина от вражеските коварства. Тогава тя казвала на преподобния:

- Чедо мое! За всичко това подобава да прославим Бога, действащ чрез тебе. А ти помни своята немощ и с голямо внимание пази сърцето си!

Преподобният с радост изслушвал увещанията на майка си и, веселейки се в душата си за богоугодния ѝ живот, отдавал благодарност на Бога.

Когато блажената Марта преживяла добродетелно дълги години и накрая угодила на Бога, година преди смъртта си, по време на топлите си полунощни молитви към Бога, в състояние на възторг видяла множество ликуващи небесни чинове, държащи в ръцете си свещи и казващи:

- След година ще те вземем, освободила се от плътта, в приготвеното за тебе от Господа място на покой.

Същото било открито и на преподобни Симеон. При това и един от братята имал следното видение:

Той видял Божиата Майка, Пречистата Дева Мария в слава, седяща на престол, а в същото време блажената Марта предстояла пред нея с издигнати кръстообразно ръце, превърнала се в златен кръст и сияеща от светлина, подобно на слънчевите лъчи. Цялата тя представлявала пресветъл кръст и само лицето можело да се разпознае над кръста. Това видение било предадено на преподобни Симеон. Той казал, че то е знамение за близката смърт на неговата блажена майка.

Към края на последната година от богоугодния живот на света Марта тя дошла да посети своя син, който ѝ казал:

- Благослови ме, майко, както Авраам благословил Исаак!

- Затова и съм дошла тук - отговорила светицата, - за да се удостоя с твоето благословение и молитви. Остават още три месеца от моя живот и аз ще отида при Господа, моя Бог, Който те е извел от утробата ми. Той да ти предаде Своео благословение и Своята благодат, за да завършиш благополучно започнатия от тебе доблестен подвиг, и Бог да те удостои със Своео Царство.

Казвайки това, блажената Марта плачела в сърдечно умиление. Плачели и събралите се там братя, които много се опечалили, като чули, че след три месеца вече няма да видят лицето на Марта. Братята казвали:

- Да бъде жива душата ти и да възхвали Господа!

Тя потвърждавала думите си, изричайки:

- Ако не стане така, както съм казала, тогава смятайте мене, вашата рабиня, за лъжлива.

- Сега ние просим твоето благословение - казвал преподобни Симеон, - а тези твои думи са болезнени за сърцето ни.

- Благословени сте от Господа - отговорила светицата, - благословени са и благославящите ви.

При тези думи всички присъстващи се поклонили. Като им се поклонила и тя, се върнала в дома си в Антиохия.

На другия ден, след заминаването на майка си, преподобни Симеон извикал някои от най-опитните братя и им казал:

- Наистина приближава времето моята господарка и майка да си отиде от земята. Миналата нощ аз видях във видение поставен пред мене престол и на него седяща моята майка; всички ние стояхме около нея, а тя поучително произнасяше

към нас първите слова от псалома: “Блажен е оня човек, който не отива в събранието на нечестивци” и следващите стихове от този псалом. При това тя изричаше, като майка към децата си, и много други поучителни слова. След това тя стана и тръгна пред нас към църквата, държейки в ръцете си пресветъл кръст, а ние, пеейки умилителни псалми, вървахме след нея.

След това, само няколко дни преди смъртта си, Марта отново дошла при преподобни Симеон за последно прощаване. Тогава тя му разказала за всички божествени откровения, които имала през целия си живот; съобщила му и за трудовете и подвизите си, тайно извършени от нея за прослава на името Божие. Тази нощ тя пракарала там. В сънно видение ѝ се сторило, че е възнесена на небесната висота и вижда дивен и пресветъл палат, за чиято красота никой не е в състояние да промълви нито дума. Докато ходела из този палат и се удивлявала на неръкотворното здание, тя видяла Пречистата Дева Богородица с два пресветли ангела, които я попитали:

- Защо се удивляваш?

А тя, благоговейно покланяйки се със страх и радост на Божията Майка, отговорила:

- Удивлявам се, Владичице, защото никога, през всички дни на живота си, не съм виждала толкова чудесен палат на земята.

- За кого мислиш - попитала Пречистата, - че е приготвен този палат?

- Не зная, Господарке - отговорила Марта.

Тогава Божията Майка ѝ казала:

- Нима ти не знаеш, че това място на покой, което е устроил твоят син и в което ще останеш во веки, е приготвено за тебе?

Като казала това, Пречистата заповядала на ангелите и те поставили посред палата дивен престол, а след това тя казала на светицата:

- Тази слава се дава на тебе, тъй като ти поживя богоугодно в страх Господен. Желаш ли да видиш нещо още по-славно? - попитала след това Божията Майка Марта.

При тези думи Тя заповядала да Я следва. Възлизайки на най-високите небесни места, Божията Майка ѝ показала още по-чудесен и несравнимо по-светъл дворец, преизпълнен с небесна слава, чиято красота била непостижима за човешкия ум и неизразима с език.

- И този палат - казала Пречистата - е устроил твоят син и вече е започнал основите на трети палат.

С тези думи Тя я повела към изгрева на слънцето и показала райските селения от височината и множество веселящи се в тях хорове от мъже и жени.

- Тези места - казала при това Владичицата - Моят Син е дарувал на тези, които, след като са поживели целомъдрено и праведно, спазвайки Господните заповеди, с усърдие са раздавали щедра милостиня, за което и сами са се удостоили с милост от Господа: "блажени са милостивите, защото те ще бъдат помилвани".

Такова било видението на света Марта, за което тя разказала на своя син.

Тогава било възкресен ден и Марта се причастила с Пречистите божествени Тайни на Тялото и Кръвта Христови и лицето просияло от Божията благодат и от неизказана духовна радост, с които се изпълнила, получавайки известие за своята смърт и за своето спасение. Целия този ден и нощта след него блажената Марта прекарала в много боговдъхновени любезни

беседи със своя преподобен син, в горещи молитви към Бога и в сълзи. В понеделник, след като дала мир, благословение и последно прощаване на своя син и всичките му ученици, тя, при техния горчив плач, се разделила с тях и се отправила към селото, наречено Тивиринт, отдалечено на три поприща от Дивна гора, в което се намирала църквата на свети Йоан Кръстител. Тук тя принесла обилни молитви, след което започнала да отслабва тялом. Жителите на това село много почитали блажената Марта и затова я помолили да си почине от трудовете си при тях. И наистина, през този ден и нощта след него почивала при тях, при което още повече отслабнала тялом. Във вторник тя била откарана в своя дом в Антиохия, който се намирал в градското предградие Дафне. В сряда, горещо молейки се на Бога, проливайки обилни сълзи и имайки несъмнена надежда за своето спасение, тя предала в Божиите ръце своята свята душа в петия ден на месец юли. Умирайки, тя завещала тялото ѝ да бъде погребано на същото място, на което погребват странниците и бедните. Но нейният преподобен син Симеон, имайки откровение от Бога за преставянето на своята майка, изпратил някои от своите ученици да пренесат тялото при него на Дивна гора, за да го погребат до своя стълб. За света Марта разказват и това, че когато святата душа отишла при Господа, някои, намиращи се близо до честното тяло, видели как лицето радостно се усмихнало и от устата се чули думите:

- Аз получих голяма благодат от Бога и пребивавам в неизказана светлина и радост.

Тези, които били наоколо, изпаднали в ужас и мислели, че светицата е получила милост от Господа заради своя син. Но на тези мисли светицата отговорила, че се е прославила не толкова заради сина си, колкото заради добродетелния си живот, защото заради Господа проявила велико търпение във въздържанието и подвизите на поста, ревностно ходела по

пътя на Неговите заповеди и от цялото си сърце обикнала Божията Майка, родила Господа.

В петък честното тяло на света Марта било пренесено с голяма чест от антиохийското предградие Дафне в Дивна гора. Множество антиохийски жители, свещенослужители с кадила, свещи и псалмопение я съпровождали като велика Божия угодница. Носещите ковчега с тялото свидетелствали, че не усещали никаква тежест, докато го носели. Тогава, когато телата на мъртвите имат естествена тежест, това честно тяло било някак необичайно леко, и сякаш само се движело по въздуха. Един млад човек от множеството, син на почетния гражданин Антоний, на име Сергей, виждайки това славно изпращане и търпящия се около ковчега народ - едни усърдно прекланящи раменете си под ковчега, а други желаещи да се докоснат до честното тяло - се засмял в себе си, мислейки:

- Каква полза има от докосването до мъртво тяло?

И се отдалечил оттук. И ето, веднага се разболял тежко, така че даже се лишил от говор; болестта му продължила до тридесет дни, и получил изцеление само на гроба на светицата, за което ще бъде разказано по-нататък.

Когато пренесли честното тяло в обителта на преподобни Симеон, намираща се до неговия стълб, започнали да отслужват всенощно пение. Същата нощ се явила Марта на двама братя от Симеоновите ученици в светла одежда и със светло лице. Учениците много се ужасили, знаейки, че тя е починала. Тя им казала:

- Не бойте се, защото Господ ме е причислил не към мъртвите, но към живите. Дошла съм да ви помогна срещу дявола, та като го победите, да получите вечния живот.

Като произнесла това, тя станала невидима. Когато дошла

събота, за погребението на светицата се събрало множество народ от околните села заедно със свещенослужителите и клириците. Те забелязали, че лицето на светицата в гроба не се е покрило с мъртва бледост, но било като младо, цъфтящо от красота и сияещо от благодат. Тялото не излъчвало и обичайния за мъртвите мирис, въпреки че вече било четвърти ден след преставянето. С пеене на положените песнопения погребали тялото с чест пред стълба на свети Симеон, по неговата воля, за да може винаги да вижда гроба на своята майка.

Когато след изтичането на съботата започнали да служат възкресната служба, един човек от народа на име Иоан, по длъжност църковен четец, задрямал и видял света Марта, била със сиящо лице и възлизаща към преподобни Симеон, а над гроба видял херувимска колесница, теглена от шестокрили животни. За това видение той впоследствие съобщил на преподобния с клетва.

- Въздай, чедо - отговорил преподобният на Иоан, - слава на Бога, удостоил те с видението на херувимската колесница. Моята майка и аз сме заченати в грехове и се нуждаем от Божието милосърдие.

После при преподобни Симеон дошли бащата и майката на споменатия Сергей, който се надсмял над изпращането на тялото на света Марта и заради това бил сполетян от внезапна болест; с плач и молитва те го молели да излекува сина им, както изцелява от болести много други.

- Идете - казал им на това светецът - и попитайте сина си за причината за болестта му: той вече може да говори, защото в момента му е по-леко.

Родителите, като се върнали вкъщи, попитали сина си за болестта му.

Той отговорил:

- Тази тежка болест ме постигна, задето се надсмях над почетното изпращане на тялото на света Марта, отвърнах погледа си от нея и не поисках да нося ковчега на плещите си.

Тогава родителите качили сина си на каруца и го откарали в Дивна гора при преподобния, който им заповядал да търсят изцеление при гроба на неговата майка. И ето, когато те със сълзи се помолили при честния гроб - болният веднага станал, напълно здрав, като че никога не е боледувал.

След погребението на преподобната братята установили обичай да палят кандило, което, от почит към светицата, да гори денем и нощем. След известно време братята поради небрежност престанали да палят кандилото. Междувременно, забелязвайки това, преподобни Симеон мълчал и не давал никакви нареждания за кандилото, за да не помислят учениците му, че той безмерно почита майка си след смъртта.

По това време тежко заболял икономът на обителта и вече почти умирал. В полунощ на болния се явила света Марта и му казала:

- По каква причина не палите моя светилник? Знайте, че не аз се нуждая от палене на свещи за мене, бидейки удостоена от моя Бог с небесната, вечна светлина; но когато вие палите светилник при моя гроб, правите това за собственото си спасение, защото тогава ме подтиквате да ходатайствам за вас пред Господа.

При тези думи светицата държала в дясната си ръка пресветъл бисер - частица от животворящото Тяло Христово; докосвайки тази честица до болния, тя казала:

- Бъди жив и здрав от това.

Като произнесла тези думи, тя станала невидима. Болният веднага оздравял и се отправил към гроба на светицата; падайки пред нея, той оросил земята със сълзи, искайки прошка за нерадението си и благодарейки за изцелението си. След това той устроил така, че пред гроба на светицата горял неугасващ светилник. На гроба ставали и много други чудеса: проглеждали слепи, били изгонвани бесове от хората, страдащите получавали бързи изцеления от всякакви недъзи, по молитвите на светата праведна Марта и по благодатта на нашия Господ Иисус Христос, на Когото се отдава слава с Отца и Светия Дух сега и в безкрайни векове. Амин.

Тропарь преподобной Марфы

глас 4

Житием чистым и любовью, яже ко Пречистей Божией Матери,/ стяжала еси дар чадородия преславный,/ светильника миру, дивнаго Симеона,/ тем тя, Марфо,/ яко мать, о чаде веселящуюся, песньми ублажаем.

Ин тропарь преподобной Марфы

глас 8

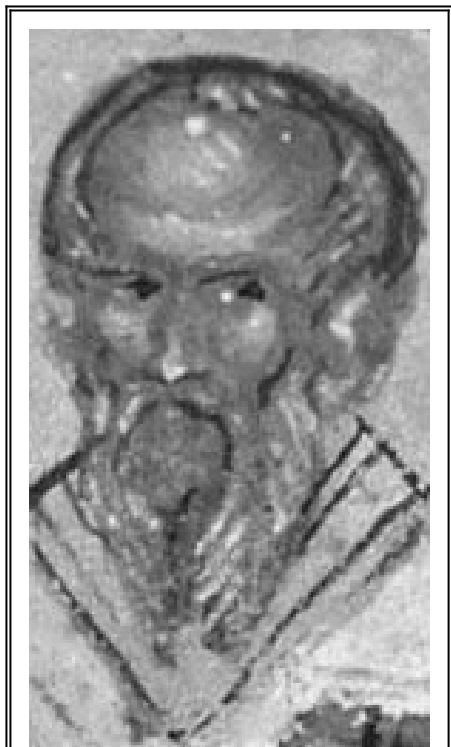
В тебе, мати, известно спасется, еже по образу:/ приимши бо крест, последовала еси Христу/ и, деющи, учила еси презирати убо плоть, преходит бо,/ прилежати же о души, вещи безсмертней. / Темже и со Ангелы срадуется, преподобная Марфо, дух твой.

Кондак, глас 2:

В молитвах Господеви предстоящи, Пречистей Деве Богородице пение и хвалы приносящи Марфо честная, породила еси священное отроча, Симеона предивнаго, светильника всемирнаго; с нимже моли присно о всех нас.

(Предстояща в молитви пред Господа и принасяща на Пречистата Богородица песен и похвала, честна Марто, си родила свещено отроче, предивния Симеон, всемирен светилник: с него винаги моли за всички нас.)

Страдание на светия свещеномъченик Теодор, епископ Киринейски († 310 г.)

Свети свещеномъченик
Теодор, епископ
Киринейски. Фрагмент
от древна миниатюра.
Света Гора-Атон

Светият свещеномъченик Теодор живял при царуването на император Диоклетиан в град Киринея, който се намирал в Ливия и от който произхождал и Симон Киринеец. Той умеел добре да пише съчинения и достигнал високо съвършенство в това изкуство, оставил на църквите много собственоръчно написани слова. Затова родният му син Лей донесъл за него на управителя на областта Дивилиан, че той, имайки книги, отклонява мнозина от служене на боговете към вярата в

Христа. Вследствие на този донос свети Теодор бил отведен при управителя, придружен от много християни, между които били светите Лукия и Иероя. Управителят изисквал от него да предаде книгите си; но свети Теодор не изпълнил това искане и не се покорил, когато му заповядали да се отрече от Христа, заради което го били с оловни пръчки. След това той отишъл и разрушил езическите жертвеници. Тогава го закачили на дърво и започнали да стържат цялото му тяло, като дълбаели раните му с чиреп, слагайки върху тях оцет и сол, и накрая, като отрязали с бръснач езика му, го отвели в тъмница. Като взел от преподобните жени отрязания си език, свети Теодор го положил на гърдите си и всички забелязали как един гълъб влетял през прозореца на тъмницата и се докоснал до светеца. Като видял това, един езичник на име Лукий повярвал в Христа, а светият мъченик оздравял, но след не много време починал, при което душата му излязла от тялото му заедно с гълъба.

Междувременно управителят, като узнал, че Лукий е повярвал в Христа, предал на смърт светите Лукия, Иероя и Киприла, както и всички, които били кръстени от свети Теодор. След това Лукий приел кръщение и обърнал към вярата в Христа и самия управител Дигниан. Тогава двамата заедно отплували от Крит към остров Кипър при друг управител, който предавал на мъчения християните, и Лукий тайно от Дигниан предал себе си на мъчителите. Той отишъл и разрушил езическите жертвеници, за което отсекли с меч главата му. Дигниан взел тялото му и го погребал. Паметта на тези свети мъченици се празнува в храма на свети Теодор, намиращ се в Пергия.

Светата мъченица Киприла била родом от същия град, където живеел и свети Теодор. След като се омъжила, тя живяла с мъжа си около две години и след смъртта му останала вдовица 28 години. Страдайки от силни болки в

главата и жалейки родителите си, за изцелението на болестта си тя дошла при светия епископ Теодор, който вече бил затворен в тъмница за изповядването на вярата в Христа. Като получила изцеление, тя заедно с Лукия и Иероя му служела до смъртта му, а когато починал, срещу нея бил направен донос до управителя. Заставайки пред него, тя изповядала Христа и не се покорила, когато я принуждавали да принесе жертва на идолите, казвайки:

- Такава жертва няма да бъде жертва, принесена по моята воля.

Тогава палачите изгорили ръката, държейки я над огън, а след това я закачили на дърво и започнали да стържат тялото, при което от раните течала кръв, а от гърдите мляко. В такива мъчения светата мъченица предала духа си на Бога.

Страдание на светите мъченици Теодот и Теодотия († 108 г.)

Светите Христови мъченици Теодот и Теодотия били хванати по заповед на нечестивия император Траян за изповядването на Христа. Започнали да ги принуждават да се отрекат от истинния Бог и да принесат жертва на идолите, но те не се покорили. Затова ги предали на различни мъчения, след което ги затворили в същата тъмница, където бил затворен и светият Христов мъченик Иакинт. Светецът ги наставлявал и укрепявал в Христовата вяра, и тъмничните стражи донесли за това на император Траян. Когато свети Иакинт починал, извели светите Теодот и Теодотия от тъмницата, и те застанали пред императора. Той започнал да ги принуждава да ядат идоложертвена храна, но те вместо да изпълнят изискването му, изобличили нечестивото идолско заблуждение. След това ги повесили и започнали да обгарят

телата им със свещи, а после, снемайки ги от дървото, отсекли главите им. След смъртта си светите мъченици получили вечния живот и блажения покой, а честните им тела били погребани на мястото, където претърпели мъченическа смърт.

ЧЕТИ-МИНУТЕ

{{_LINK1_}}